

Hak Edenler

– KARAM-41 · 11 Ocak 2015

Hüsrân ettim ömrümü, her hesabım tutmadı,
Sermayemi kaybettim, kârım mahvoldu gitti.
Nefsime tuzak kurdum, dudak büktü yutmadı,
Hep ardımdan yürüdü, ben koştum o seğırtti.
Bundandır şaşkınlığım, debelenmem boşuna,
Gölge de ürker benden, halim gitmez hoşuna.

Toparlanıp kalkmaya, üşendim savsakladım,
Şafaklarda sesleyen, hoş sedayı duymadım.
Zikirlerden ar duydum, ruhuma yasakladım,
Gönlümde huşu bitti, bir kırıntı koymadım.
inan kovdum içimden, merhameti tükettim,
İnsan kendinin kurdu, yenilmeyi hak ettim.

Niçin varım sormadım, hep nefsimi avuttum,
Deryaya olta attım, her çekişim boş döndü.
Umutlarım tükendi, kısmetime hiç tuttum,
Kaynamadı tencerem, yanan ocağım söndü.
Tevekkülü olmayan, rızık bulamaz kalır aç,
Bazen güzel çirkine, zengin fakire muhtaç.

Saçlarıma kar düştü, gaflet uykum bitmedi,
Ömrümü kendim çaldım, hırsızı elbet benim.
Doğan her gün, zil çaldı, kulağım işitmedi,
Yıkanırken geç olur, musallada bedenim.
Ölmeden ölenlerin, sonu hüsrânla bitmez,
Tedarik yapmış isen, gözün arkada gitmez.

Gündüz elimde lamba, iz bulamam sakarım,
Ufkumun karasına, bir gün güneş doğacak.
Ümitsiz olma bahtım, çıram sönse yakarım,
Gönlümün kurağına, elbet yağmur yağacak.
Kirpiğimden aktıkça, kırk pınar sanacaklar,
Ben susuzluk çeksem, de talipler kanacaklar.